

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΩΝ ΧΟΖΕΒΙΤΩΝ

Τήν Δευτέραν, 8^η /21^η Ιανουαρίου 2019, έρωτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν Ὁσίων Ἰωάννου καί Γεωργίου τῶν Χοζεβιτῶν εἰς τήν ἐπ' ὄνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονήν, τήν κειμένην εἰς τήν ὄχθην τοῦ χειμάρρου Χορράθ, εἰς κοιλότητα ἀπορρῶγος βράχου εἰς τήν πρό τῆς Ἱερικοῦς ἐκβολήν αὐτοῦ.

Τόν πρῶτον τῶν Ἀγίων τούτων Ἅγιον Ἰωάννην τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία κατά τήν ἡμέραν ταύτην, ὡς τόν πρῶτον Ἐπίσκοπον Καισαρείας, τόν ἐλθόντα τόν 5ον αἰῶνα καί ἐγκαταβιώσαντα εἰς τήν Μονήν ταύτην ὡς ἐφησυχάζων Ἐπίσκοπον καί καθοδηγητήν μοναχῶν.

Τόν δέ Ἅγιον Γεώργιον ὡς τόν Κυπριακῆς καταγωγῆς, τόν ἀνασυστήσαντα τήν Μονήν μετά τήν καταστροφήν, τήν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς Περσικῆς εἰσβολῆς τοῦ 614 μ.Χ.

Πρός τιμήν τῶν Ἀγίων τούτων ὡς κτιτόρων καί ἰδρυτῶν τῆς Μονῆς ἐτελέσθη ὀλονύκτιος ἀγρυπνία, εἰς τήν ἀρχήν τῆς ὁποίας ὁ νῦν Ἡγούμενος καί ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος Περαιματζῆς ὑπεδέχθη τήν Α.Θ.Μ. τόν Πατέρα ἡμῶν καί Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

μετά τῆς Τιμίας Ἡμῶν Συνοδείας,

Πανηγύριζει σήμερον ἡ τοῦ Χοζεβᾶ Λαύρα τούς κτίτορας αὐτῆς Ἁγίους Ἰωάννην καί Γεώργιον.

Μέ μοναδικό βασικό ἄξονα τήν λειτουργική ζωή, ὁ βίος τους ὑπῆρξε μία συνεχῆς θυσία· θυσία ἀγάπης καί ἀπολύτου ἀφοσιώσεως πρὸς τόν Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, θυσίαν ἀγάπης ἐνθέου πρὸς τόν συνάνθρωπο.

Στό βίο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου διαβάζουμε: «μιά μέρα, λοιπόν, ὁ ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος καθόταν στήν πέτρα καί θερμαινόμενος μέσ στόν ἥλιο (διότι ἦταν ἀδύνατος ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας) καιόμενος δέ ὀλοκληρωτικά ἀπό τόν πόθο τοῦ πνευματικοῦ ἔρωτος, μέ σκοπό τήν πραγματοποίηση τοῦ θείου θελήματος καί μέ συνεχῆ δάκρυα παρακαλοῦσε τόν φιλόκληρο Θεό, νά λυπηθεῖ τόν λαό Του».

Τήν αὐτήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί τό συνάνθρωπο καί ἐμεῖς δαψιλῶς βιοῦμεν στό σεπτόν πρόσωπον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος.

Καί δὴ συνταυτιζόμενοι καί ἐμεῖς μέ τόν βιογράφο τοῦ Ὁσίου πατρός ἡμῶν Γεωργίου στά ὄσα χαρακτηριστικά ἀναφέρει γιά τόν ἅγιο Γέροντά του:

«Διότι πιστέψατέ μοι, τίμιοι πατέρες καί ἀδελφοί... ἐάν μέ εὔρισκε πειρασμός ἢ θλίψη καί μόνο νά τόν συναντοῦσα ἀμέσως, ὅλα ἐξαλείφονταν ἀπό μένα, σάν ἀπό σφουγγάρι καί στό ἐξῆς βρισκόμουν σέ πολλή γαλήνη καί εἰρήνη... Ἐπειτα ἐπανέρχομαι εἰς αὐτόν, ἀναθυμούμενος τόν σεπτόν τρόπο ζωῆς τοῦ Ἁγίου πατρός,

δηλαδή τήν σταθερότητα στίς νηστεῖες, τίς όλονυκτίες κατά τίς ἀγρυπνίες στάσεις, τίς ἀδιάκοπες πηγές τῶν δακρύων, τήν ὑπομονή στούς πειρασμούς. Καί γιά νά πῶ συντόμως, ἐνθουμούμενοι τόν σταθερό καί ὑπομονετικό τρόπο τῆς ἐναρέτου καί ἀγγελικῆς βιοτῆς του, γεμίζουμε καλές καί χρηστές ἐλπίδες».

Οὕτως καί ἡμεῖς τοιαύτην ψυχικήν ἀνάτασιν ἔχομεν ὑπό τήν Πατριαρχικήν καί Πατρικήν Ὑμῶν Εὐχὴν καί Σκέπην.

Ἁγιοφιλε Πάτερ καί Δεσπότα!

Ὡς εὖ παρέστητε!»

Τῆς Ἀγρυπνίας μετά Ἀποδείπνου, Χαιρετισμῶν, Ὁρθρου καί Θείας Λειτουργίας προεξῆρξεν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί λοιπῶν διακόνων, ψαλλόντων τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰλίου κ. Λεωνίδα Δούκα, τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παύλου Ἀθηνῶν κ. Εὐσταθίου Καστελιώτου, τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς τοῦ ὁμωνύμου δήμου Ἀττικῆς κ. Χρήστου Σταύρου καί τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς Πύργου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας κ. Νικολάου Παπαδημητρίου, τῆ βοηθεία τῶν μοναχῶν, ἐν συμμετοχῇ ἐκκλησιάσματος ἐκ μοναχῶν, μοναζουσῶν Πρεσβυτέρων καί προσκυνητῶν.

Πρός τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γάρ ζυγός μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν», (Ματθ. 19,29-30)», λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Δοξάζομεν τόν Υἱόν τοῦ θεοῦ τόν μονογενῆ, τόν ἀπάτορα ἐκ Μητρός καί ἀμήτορα ἐκ Πατρός· ἐν γάρ τῇ προλαβούσῃ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων νήπιον ἐκ Τελείου Τέλειον ἐπιφανέντα θεόν ἡμῶν. Σήμερον γάρ ὀρῶμεν Αὐτόν ἐν τοῖς σκηνώμασιν τῆς Μονῆς τοῦ Χοζεβᾶ, καί τῆς περιχώρου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Σήμερον ὀρῶμεν αὐτόν θαυμαζόμενον ἐν τοῖς ἀγίοις καί ὁσίοις Αὐτοῦ καί δὴ Ἰωάννη τε καί Ἰωάννη τῷ Νέῳ σύν Γεωργίῳ, οἵτινες ἐλυτρώθησαν ἐκ τοῦ σκότους καί τῷ φωτί τῆς θεογνωσίας καταυγάζονται μετὰ τῶν οὐρανίων δυνάμεων, αἰνούντων καί εὐλογούντων Αὐτόν.

Δοξάζομεν τόν ἅγιον Τριαδικόν θεόν, τόν καλέσαντα πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καί εὐχαριστιακῇ συνάξει, ἵνα ἐορτίως τιμήσωμεν τόν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου καί τοῦ χειμάρρου Χορράθ Γεώργιον τόν Ὅσιον τόν ἐκ Λευκάρων Κύπρου παραγενόμενον, ἐν τοῖς ἀγίοις τούτοις τόποις, ἔνθα ἠκούσθη τό κήρυγμα μετανοίας Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου λέγοντος: “ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὗ οὐκ εἰμί ἱκανός κύψας λῦσαι τόν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ. ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι, αὐτός δέ βαπτίσει ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ”. (Μάρκ 1,7-8).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, θείῳ Πνεύματι φωτισθείς, ἦλθεν εἰς τόν ἔρημον τοῦτον τόπον ἀκολουθῶν τοῖς ἵχνεσιν ἀγίων ἀνδρῶν καί δὴ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου ἀφ' ἑνός καί ἀκούων εἰς τούς Κυριακούς λόγους· «ἄρατε τόν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς καί μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμί καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν», (Ματθ. 11,29) «Ἄλούς θείῳ ἔρωτι παμμάκαρ, [Γεώργιε], τῶν τόπων ἀγίων τῆς Σιών, πρὸς τούτους ἐπεδήμησας, καί διαμεμένηκας, ἕως θανάτου πάνσοφε, πιέζων πόνοις τήν σάρκα σου, τοῦ θεοῦ ἡμῶν, οὐκ ἠμέλησας ὅλως εἰ μή φθάσης δι' ἀσκήσεως καί πόνων καί πρὸς Σιών τήν οὐράνιον», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ.

Τιμᾶ καί γεραίρει τήν μνήμην τῶν ἀγίων αὐτῆς, διότι οἱ μὲν προφηῆται καί οἱ τοῦ Νόμου ἅγιοι προκατήγγειλαν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· «μετανοεῖτε· ἤγγικε γάρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 3,2) ἐκήρυσσε ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής. «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», κηρύσσει ὁ θεῖος Παῦλος, (Γαλ. 3,27).

Ὁ δέ Χριστός, τόν Ὅποῖον καλούμεθα νά ἐνδυθῶμεν, δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν νέον Ἀδάμ, τόν καταυγασθέντα ὑπό τοῦ θείου καί ἀπροσίτου Πατρῶου φωτός, δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐν εἶδει περιστερᾶς καταβάντος ἐπ' Αὐτόν ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου, βαπτιζόμενον ὑπό Ἰωάννου.

Αὐτόν τοῦτον τόν νέον Ἀδάμ, περί οὔ «φωνή ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· σύ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοί εὐδόκησα», (Μάρκ. 1, 11) ἐνεδύθη διά τοῦ ἐνδύματος τοῦ ἀνεσπέρου καί ἀκτίστου φωτός ὁ ἅγιος Γεώργιος. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν. «Ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12). Ὁ δέ σοφός Παῦλος παραγγέλλει ἡμῖν λέγων: «Νά ἐνδυθῆτε τόν νέον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι νέα δημιουργία, ἡ ὁποία ἐκτίσθη σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ θεοῦ, διά νά πολιτεύησθε μέ δικαιοσύνην πρὸς τούς ἀνθρώπους καί με ἀφοσίωσιν καί ὁσιότητα ἀπέναντι τοῦ θεοῦ, δηλαδή με ἀρετάς πού εἶναι καρπός τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας. «Ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατά θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνη καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», (Ἐφ'. 4,24)

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ζυγός τοῦ Κυρίου καί θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ εἶναι χρηστός καί τό φορτίον Αὐτοῦ ἐλαφρόν. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ζυγός τῆς ὑπακοῆς πρὸς τόν Χριστόν καί τήν διδασκαλίαν Αὐτοῦ εἶναι μαλακός καί ὠφέλιμος εἰς αὐτόν πού τόν φέρει· ἀλλά καί τό φορτίον τῶν ὑποχρεώσεων καί καθηκόντων πού ζητᾶ ἀπό ἡμᾶς ὁ Κύριος εἶναι ἐλαφρόν.

Αὐτό τοῦτο κατέδειξε καί ὁ σήμερον ἑορταζόμενος Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Γεώργιος, ὁ ἀναδειχθείς κανών καί παράδειγμα ἀκριβέστατον τῶν μιμητῶν γενομένων αὐτοῦ ἀγίων καί ὁσίων Πατέρων τῶν ἐν τῷ σεμνείῳ τοῦ Χοζεβᾶ διαλαμψάντων, ἀγίου Ἰωάννου καί Ἰωάννου τοῦ νέου τοῦ ἀπό Ρουμανίας.

Δεηθῶμεν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ τοῦ «τούς χιτῶνας τῆς νεκρώσεως τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ ἐνεδύσατο τῇ θείᾳ γεννήσει σου [θεοτόκε] καί τήν στολήν ἠμφιάσατο ὁ μόνος, ἦν ἐξύφανεν ἐν τῇ γαστρί σου ὁ Λόγος σωματούμενος», ἵνα ταῖς πρεσβείαις τοῦ ἀγίου Πατρός ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου καί τῶν σὺν αὐτῷ ὁσίων Χοζεβιτῶν, τύχωμεν καί ἡμεῖς οἱ τιμῶντες αὐτούς τοῦ φωτισμοῦ τῆς θείας ἐν Ἰορδάνῃ Ἐπιφανείας καί τῶν θείων αὐτῆς μεθέξεων. Ἀμήν».

Τήν κατανυκτικήν πανήγυριν ἠκολούθησε μοναστηριακή τράπεζα, παρατεθεῖσα διά

τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν καί ὄλον τό ἐκκλησίασμα.

Μετά τῶν δύο ὡς ἄνω τιμωμένων Ἁγίων της Μονῆς, ἡ Μονή τιμᾷ πάντα τούς πρώτους πέντε ἀσκητάς τῆς Μονῆς τοῦ 4ου αἰῶνος ὡς Πρῶμον, Ἡλίαν, Αἶαν, Γανναῖον καί Ζήωνα καί τόν νεοφανῆ Ἅγιον Ἰωάννην τόν ἐκ Ρουμανίας τόν πρότινος καταταχθέντα εἰς τό Ἁγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπό τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας